

[Bolvig]

lille smule forståelse for og dels afsky for. Partiet ønsker bl.a. at fastholde mulighederne for, at en arbejdsløshedskasse må have ned til 1.000 medlemmer. Jeg udtrykte på det radikale venstres vegne ved behandlingen af arbejdsministerens lovforslag nr. L 150 stor sympati for denne mulighed. Vi radikale er altid ængstelige for centralisering og mener, at små enheder skal have de bedst tænkelige udfoldelsesmuligheder. Jeg måtte dog efter debatten erkende, at der er vægtige argumenter for at sætte medlemsgrænsen ved 5.000, og bad om, at arbejdsmarkedsudvalget meget nøje undersøger dette spørgsmål. Vi vil afvente den forventede kulegravning, inden vi tager endelig stilling.

De konservative ønsker at ophæve den automatiske regulering af dagpengeydelse. Ved de to halvårige reguleringer indregnes dels den almindelige dyrtidsstigning – naturligvis – og dels en stedfunden lønglidning. Det er da også helt selvfølgelig, men satsen er baseret på landsgennemsnittet, hvilket kan skabe problemer. Lønglidningen er jo ikke ens rundt om i landet, hvorfor dagpengestigninger i visse områder, f.eks. i egnudviklingsområder, kan blive forholdsvis store og dermed skabe et lønpres. Her er et problem, vi burde undersøge, men jeg er ærligt talt nervøs for at gøre det på konservativt foranledning. Ved gennemlæsning af bemærkningerne til lovforslaget fornemmer man stærkt, at de konservative først og fremmest ønsker at nedsætte dagpengene. Det er helt uacceptabelt at nedsætte dagpengene efter et års ledighed. En sær form for incitament – som der står i bemærkningerne – for borgere, der gennem 12 måneder har lidt under en uønsket ledighed. Det er de tusinder af ledige, der ønsker at komme i arbejde, der stort set alene bærer byrderne af vores krise. Vi kan under ingen omstændigheder medvirke til at øge disse udsatte gruppers problemer.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi kan gå ind for pkt. 1, som fjerner ministerens og måske LOs og nu også venstres centralistiske tilbøjeligheder til, at alt skal være stort, for så skal det være godt.

De øvrige punkter må ses som en helhed. Man kan ikke pille dem ud og sige, at nu skal man på den måde løse problemer, som man i al fald påstår er der. Vi har intet or-

dentligt undersøgelsesmateriale – det føler jeg i al fald ikke vi har – der kan lægges til grund for en sådan ændring af dagpengesatsen og reguleringen. Jeg erkender blankt, at der er noget uheldigt ved, specielt i en stagnationsperiode, at reguleringen forårsages af lønstigninger og prisstigninger, som ligger så lang tid forud. Det var da bedre, om det var samtidigt. Jeg erkender, at det er vanskeligt at lave det, men vi får jo forsinkede dagpengestigninger. Når vi så har en stagnationsperiode, synes man jo, det er helt horribelt, at de skal stige så meget. Det mener jeg er et problem, som man måske kan løse. Men i den givne situation – i øvrigt i alle situationer – vil jeg i al fald ikke være med til at søge at løse arbejdsløshedsproblemer på den måde.

Selvfølgelig er der arbejdsløse, der har udmærkede beskæftigelsesmuligheder, fritidsmuligheder, men langt den største del er da virkelig arbejdssøgende, men skal de betale gildet, for at vi kan leve videre? Det vil jeg sige for 117. gang: vi vil ikke være med til at sige klart og tydeligt, at de arbejdsløse skal betale gildet. For det er sådan set det, man vil ind på. At vi så har problemer, det erkender vi, men så må vi se på, hvilke andre måder vi kan løse dem på. Vi vil ikke være med til at løse dem ved at sige, at de arbejdsløse skal betale gildet, for at vi andre kan leve uantastet videre.

Derfor må jeg generelt sige: punkt 1 har vores klare støtte ud fra modvilje mod al den centralisme, som man går ind for før og nu, men de andre punkter kan vi ikke støtte.

Flygaard (DR):

Retsforbundets stilling til det foreliggende lovforslag kan deles op i en vis sympati for det første punkt, medens vi ikke kan medvirke til de resterende punkter i det konservative forslag.

Om det første om, at man skal tillade arbejdsløshedskasser med 1.000 medlemmer og derover, vil vi gerne sige, at vi synes egentlig ikke, at antallet skal fastsættes og slet ikke fastsættes højt et centralt sted. Hvis der findes områder, hvor man synes, det er en fordel, at man er mere end 1.000, måske også mere end 5.000, skal de da have lov til at slutte sig sammen til en større arbejdsløshedskasse. Hvis der er andre, der synes, det